



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 26. Quomodo Sancti Fundatores Religionum eam frequenter
visitaverint, ac de rebus notabilibus, quæ ipsi cum illis evenerunt,
præsertim cum S. Francisco.

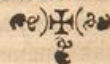
urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

ad meum angulum, sicut me abstulerant. Sancti verò mihi valedicentes discesserunt.

§. IV.

Denique explicuit DEUS vela sua libemlinatis in concedēdu ipsi his Indulgentijs, non solum suo die, sed quotidie in hunc modum. Dum, inquit, mihi fuisset perdita quædam corona Indulgentiarum, quas consueveram quotidie lucrari, inviens me Christus Dominus, dixit mihi: Pete à me, quidquid vis. Et cum ab eo petivissem nonnulla pro alijs, ac pro me, subjecit: Volo tibi præstare gratiam, quæ hæc est, ut quotiescunque recitaveris semel Orationem Dominicam, & semel Angelicâ Salutationem, addendo ter versum *Gloria Patri*, &c. lucreris Indulgentias, quas concessi meo servo Francisco: concedo enim illas tibi in nomine mei Patris, & meo, ac Spiritus sancti. Et cum hoc diceret, dedit mihi suam benedictionem, quæ res me affecit stupore, & humiliavit, quòd susciperem talem gratiam. Verùm subito mihi venit in mentem: Si Indulgentiæ istæ sunt plenariæ, quid refert illas toties lucra-

ri? dicit enim, me, quotiescunque recitavero, quod suprâ dictum est, posse illas consequi. At Dominus respondit meæ cogitationi: Nonne scis, quòd in horas multa committatis peccata? Alio modo mihi respondit aliàs. Cum cogitarem meam esse multorum peccatorum, eò quòd mihi toties concederet plenarias eorum. Indulgentias: Anima, quid habes (ajebat) quid cogitas? si aliquis pauper esset debitor decem ducatorum, & magnus quispiam ipsius amicus ac valde potens, illi mille ducatos offerret, ut inde exsolveret totum debitum, quam injuriam faceret huic suo pauperi amico? & quàm rationem haberet cogitandi iste obærat, quòd, cum amicus ipsius illi commodaverit mille ducatos pro solvendo omni debito, sine dubio oporteat esse grande suum debitum, quandoquidem tantum sibi sit oblatum, pro solutione? ita verò tecum modo agitur: Certò tibi persuadeas, velim, debita tua esse pauca, & multum quod pateris, unde computus tuus erit tibi ingenti solatio, mihi gloriæ, ideòque esto bono animo, & quiesce in me.



CAPVT XXVI.

Quomodo Sancti Fundatores Religionum eam frequenter visitaverint, ac de rebus notabilibus, quæ ipsi cum illis everserunt, præsertim cum Sancto Francisco.



Insignes gratias præstiterunt Venemibili Marina Fundatores sacrorum Religionum, associantes se, quem admodum jam paruit, ad illam invisendam, & apprecanda illi felicia festa, atque ad consolandam illam in afflictionibus, præsertim ij, in quorum Religionem induxit aliquas Virgines, cum quibus illi acciderunt nonnulla notatu digna, & proficua, quæ hoc loco afferemus.

§. I.

Quodam die, inquit, (in Martio anni 1622.) agens cum DEO, vidi in meo cubiculo sanctos Patriarchas Religionum, cum multis Angelis DEI, qui illos combatantur. Erant sanctus Benedictus, sanctus Bernardus, sanctus Augustinus, sanctus Dominicus, sanctus Franciscus, & sanctus Ignatius. Omnes erant simul quasi vincti quadam pretiosa catenâ aureâ, & gestabant libros in suis manibus, excepto sancto Francisco, qui nullum ferebat. Mi-



rata sum, quòd ipsos viderem ita concatenate-
natos, nesciens mysterium. Alloquuti
me sunt omnes ac salutaverunt, & specia-
liter Gloriosus Sanctus Dominicus, aper-
tensque librum, quem ferebat parvum, o-
stendit mihi illum apertum, ac dixit: Aspi-
ce, Soror, lege. Erant in eo libro scripta
nomina quinque Monialium ipsius sancti
Ordinis. Et addidit: Ista quinque cimelia
mihi dedisti, ac meæ Religioni. Sanctus
Augustinus & sanctus Bernardus etiam
mihi revocaverunt in memoriã eas, quas
dederam ipsorum Religionibus, quæ non
sunt paucæ, exhibentes mihi ipsas scriptas
in suis libris. Et post varia, quæ contige-
runt cum Sanctis, vidi singulos habentes
pretiosam catenam in cælo; atque illumina-
tata à DEO intellexi, illam catenam au-
ream, quâ erant vincti, significare maxi-
mam charitatem & vinculum arctissimi a-
moris, quo illi Sancti in cælo se amant uni-
ti in DEO. Catenæ speciales, quibus
singuli erant circumdati, representabant
instituta peculiaria cujusque Sancti, & ejus
Religionem. Causa, cur Sanctus Franci-
scus non tulerit librum, erat, quia hucusq;
nulla earum Virginû fuerat ingressa ipsius
Religionem, quod Sanctus vehementer o-
ptabat, & significavit mihi id aliquoties;
præsertim verò quâdam vice hoc mystico
modo.

§. II.

DUm quadam nocte agerem cum
DEO, more consueto, venit ad
meum lectum quædam Venerabilis Per-
sona (in Majo anni 1615.) videbaturque
me velle auferre in suis humeris. Ego non
agnovi quis esset, solum intellexi esse Bo-
num Spiritum, & rem securam. Vehemen-
ter tamen sum reluctata, abstraxique me
dissimulans, ac si non intelligerem, quid
vellet agere, & confugi ad DEUM, ut so-
leo, ac restiti quantum potui. Sed tandem
debui permittere me ferri, tulitque me ad
quendam magnum & amœnum, valdeq;
pulchrum hortum, plenum elegantibus
floribus suavolentibus. Erant in eo mul-
tæ aræ, optimè dispositæ. In hoc hor-

to me erexit in pedes. Aspexi quis esset,
qui me tulerat, & per specialem DEI illu-
strationem agnovi, esse Gloriosum Patrem
sanctum Franciscum. Postquam ipsum
fuissem alloquuta, iussit me spatari in eo
horto, & illum lustrare, ac aspicere multos
ejusdem & odoriferos flores, atque ex ijs
decerpere, qui mihi viderentur meliores,
& conficere fasciculum, quem offerrem
DEO. Ego diligentissimè, ac si bene va-
lerem, & essem sana, perambulavi totum
hortum, & decerpfi multos flores ex illis,
qui mihi præ cæteris placuerunt, præter-
quam quòd unam aream horti non attige-
rim, neque ex illa acceperim flores. Atq;
id fuit factum, non quòd non judicarem
ipsum esse bonos, neque quòd hoc facerem
ex proposito, sed quòd re verà illos vel non
adverterim, vel quia ita disposuerat DEUS.
Tuli multos flores accumulatos in manu,
& dixi Sancto: Pater sancte, fac tu fasci-
culum, ego enim illum nescio compone-
re: Ecce hic sunt flores ex ejs, qui mihi
maximè placuerunt in horto. Sanctus
Pater volebat connectere fasciculum, imò
dixit mihi: Fac tu illum Soror. Confeci
igitur fasciculum, quàm optimè potui.
Deerat autem illi aliquid, & non erat inte-
grè perfectus, qualem Sanctus voluisset.
Dedi ipsi meum fasciculum, quem San-
ctus suscepit & aspexit, dixitque mihi: Ad-
verte, Soror, ea, quæ fiunt pro DEO, &
propter DEUM, oportet esse valde per-
fecta, & omnibus numeris absoluta. Ali-
quid deest huic fasciculo. Dic, quare
non decerpseris flores ex illa area? desi-
gnando eam, quam ego neglexeram, non
decerpto ex ipsa ullo flore. Redi, ac de-
cerpe inde aliquos flores, qui tibi placue-
rint, & comple istum fasciculum. Ego re-
divi & lustravi aream, ac elegi ex floribus,
mihi præ reliquis placentes, habebat autè
valde bonos, quibus perfecti compositi-
onem mei fasciculi, quem attuli sancto Pa-
tri. Accepit illum in suas manus, & pla-
cuit illi, quòd esset bene completus & com-
positus, dixitque mihi: Soror, jam tibi di-
xi, ea, quæ fiunt, ut offerantur DEO; de-
bere esse perfecta, & omnibus absoluta nu-
meris. Tu dedisti DEO multas Vir-
gines,

gines, quas apud te in domo tua educavisti, offerendo ipsas DEO, ut illi servirent in diversis Religionibus, Sancti Dominici, sancti Augustini, & sancti Bernardi, ac alij: meæ verò non fuisti recordata. Ut ergo tuum opus omni careat defectu, da etiam mihi, pro mea Religione, aliquam Virginem ex tuis, & sic tuum opus, & fasciculus erit usquequaque perfectus. Post hoc me retulit ad meum cubiculum eo modo, quo me abstulerat.

Videtur DEUS ratum habuisse dictum hujus Gloriosi Patriarcha. Ut enim fasciculus esset completus, evenit multò post, quod continet sequens revelatio.

§. III.

Eleemosynis, quas mihi piæ personæ erogabant non paucas, cooperatum, ut quædam mea pauperula consobrino susciperet habitum sancti Francisci, in Conventu sanctæ Annæ Cuellavi, quæ admodum ipsa optaverat; non suscipiebat autem illum ob defectum dotis. Data ei fuit eleemosyna collecta: atque tum (in Julio anni 1623.) mihi comparuit Gloriosus Patriarcha sanctus Franciscus, cum suis vulneribus pedum & manuum, ac lateris, quod conspiciebatur per aperturam habitus. Salutavit me, & gratias mihi egit pro obsequio sibi exhibito, quòd sibi dedissem novam filiam, asserens, vehementer istud factum DEO placuisse. Atque ut hoc (ajebat) videas ac intelligas, aspice. Et vocavit quatuor Religiosos seu Angelos, qui post ipsum stabant, vestiti ipsius habitu, terebantque in humeris manticas ejusdem coloris cum habitibus, ac deinde coram Sancto, deponentes ex humeris manticas, ostenderunt id quod illis continebatur, & exposuerunt in pavimento, quod non carebat mysterio: fuerunt autem ibi multi uniones & gemmæ pretiosissimæ. DEUS verò per peculiarem illustrationem mihi manifestavit pretium meritum, quæ significabatur illis unionibus, & gemmis. Atque sanctus Franciscus dixit: Anima, vidistine pretium tuorum operum, quod tantum est, quantum tibi DEUS o-

stendit. Postquam id dixisset, vidi quendam lucidissimum Solem illuminantem suis radijs eas gemmas, & uniones, suaque vi & igne Divino convertentem ac transformantem in se ipsum, relictis in pavimento quibusdam quasi cineribus. Obstupui, dum viderem tale DEI opus, & mysterium Solis ac cinerum. Tum sanctus Patriarcha jussit unum ex ijs Sanctis Religiosis colligere illos cineres: quos sanctus nitidâ quadam scopula paulatim congregavit, collegitque in strophio, ac tulit ad certum locum, ubi ab ipso fuerunt abjecti ac dissipati, & disparuerunt. Hoc factò mihi valedixit sanctus Patriarcha, relinquens me repletam magno solatio. Optabam autem scire mysterium cinerum, quod mihi quidam sanctus Angelus ex meis declaravit, dicendo: Ecce, Anima, quod tibi DEUS voluit indicare, & significare, ut id alijs diceres, in eo spectaculo, est, quòd multa bona opera vestra plerumque sint permixta imperfectionibus. Accepit DEUS, quod in illis est bonum, relicto eo, quod est imperfectum instar cineris. Hi verò defectus & imperfectiones dissipantur per dolorem de illis commissis, & ignem Divini Amoris, quo flagrant, ac evanescunt. Id mihi dixit, propter quendam defectum & imperfectionem, quam admiseram, per imprudentiam, eo tempore, quo tradebam dictam eleemosynam.

§. IV.

Quodam die Paschatis (in Aprili anni 1623.) cum paterer summos dolores, vidi derepente Gloriosum Patriarcham sanctum Benedictum, qui mihi dixit: Soror, Dominus sit tecum, detque tibi sanctissimum Pascha. Angeris, & es afflicta: esto bono animo, & confortare in Domino. Egi magnas gratias Sancto, pro exhibito mihi favore, quòd mihi compatere retur. Dixit autem mihi graviter, unaque amanter: Est, cur de te querar, Soror. Cujus querelæ ego causam existimabam esse, quod cuidam servæ DEI suaserim, ne susciperet habitum sancti Benedicti, propter nonnullas gravissimas rationes. Sanctus

Atus me intellexit, dixitque: Non, Soror, non est, quod cogitas. Tua sententia hac in re fuit valde prudens, & circumspccta, bene fecisti; mea querela est, quod cum habeas in mea Religione duas tibi sanguine junctas, meas filias, DEI famulas, & optimas Religiofas, adeo te ab illis abstrahas, ut cum ipsis non agas, nec ullam earum curam geras. Cui respondi: Sancte Benedicte: Ego non sum tenerè affecta erga meos consanguineos, id quod me oportet facere. Postquam hoc dixissem, Sanctus respexit, & dixit: Ista famula DEI est vehementer afflicta. Aspexi, quem alloqueretur, & vidi adesse duos Patriarchas, sanctum Dominicum, & sanctum Ignatium, qui recedente sancto Benedicte ad me accesserunt. Et sanctus Dominicus prior loquutus est, dixitque: Soror, DEUS sit tecum, detque tibi felix Pascha. Es afflicta, & cruciaris, sed scito, magnos esse thesauros & præmia, quæ te expectant, pro eo, quod pateris. Excitate, & anima ad patiendum, ac adverte, hoc esse æstimabilius, teque amplius eo mereri quod sustines, quam si tui forent omnes thesauri mundi, possesque pro tuo arbitrio illos omnes impendere in obsequium DEI, & bonum animarum. Ego expendi id, quod Sanctus dixerat de bono animarum, ac dixi: Quid est hoc, benedicte Sancte, si obsequijs DEO exhibitis conjunctum esset bonum animarum, nonne esset melius, quam quidquid ego patior & mereor, ac mereri possum? Respondit sanctus Dominicus graviter: Bene est, Anima, hic subsiste; quasi diceret, relinque istam considerationem, neque te tam profundè immerge. Et conversus ad sanctum Ignatium, dixit illi: Bene loquuta est. Deinde me respiciens, subjunxit: Adverte, Anima, quamvis ea omnia, quæ dicis, secundum se sint majora; tamen pro te nihil est melius, nec majus eo, quod tibi suam manu contulit DEUS, cum circumstantijs, quas idem Dominus apposuit, & cum tua bona cooperatione, ac proinde in hoc statu animæ, in quo te habet DEUS, nihil potes facere, quo ipsi magis placeas, quam si patiaris, sicut pateris. Completo eo al-

loquio, vertit se sanctus Patriarcha Dominicus ad sanctum Patrem Ignatium, tangensque illum quasi in pectore, dixit: Videsne hic, Anima, istum sanctum Patriarcham Ignatium, tuum Patrem? ille tibi exponet hac de re suum iudicium. Sanctus Patriarcha respondit: Quod tibi est dictum, verum est, age magnas gratias DEO pro beneficijs, quæ tibi confert. Tum sanctus Dominicus rogavit sanctum Ignatium, ut mihi bene precaretur, & quamvis se initio excusaverit pro sua humilitate, dedit mihi tamen benedictionem liberalissimam, inclinante se sancto Dominico, & Angelis more Religiosorum, dum illam mihi impertiretur.

§. V.

ALiâ vice me inviserunt sanctus Dominicus, sanctus Franciscus, sanctus Bernardus, sanctus Augustinus, sanctus Benedictus, & sanctus Ignatius: & prætermisiss alijs rebus, de quibus cum ipsis egi, interrogavi ipsos de quodâ scrupulo, quo angebar, dicendo illis: Benedicti Sancti, ego vehementer desidero placere DEO in omnibus meis operibus, & esse quam pauperrima, atque omnia deserere, ut me possim totam tradere DEO, absque omni terrena occupatione. Possideo modò quasdam imagines, atque alia etiam necessaria ad vitam humanam, ac ad sustentandas meas socias. Opto, si DEO placet, omnia derelinquere: quid vobis videtur, benedicti Sancti? Primus cœpit loqui sanctus Benedictus, dicens: Soror nostra, multæ & variæ sunt viæ, quas DEUS habet in sua Ecclesia, quibus ducit animas; omnes autem bonas & sanctas. Ego institui meam Religionem, & volui in illa possideri fundos ac redditus, quò meis Religiosis suppeterent omnia necessaria pro sustentatione, ita ut illis nihil deesset, & hoc modo liberi à sollicitudine quærendorum bonorum temporalium, quæ jam haberent, quærerent DEUM sollicitius & quietius. Præterea volui, ut haberent famulos, qui ipsis inservirent, quò essent expeditiores ab occupationibus, ad contemplantum.

Kkk

Omnia

Omnia hæc sunt aptissima ad finem meæ Religionis, & placet mihi, ea modo ab ipsis haberi. Iste sanctus Patriarcha (designando sanctum Franciscum) res suas aliâ bonâ & sanctissimâ viâ disposuit, fundando suâ Religionem in magna paupertate, ac ita stricta, sicut vides. Utrumque fieri magnoperè conveniebat, juxta statum cujusque Religionis. Noli igitur angi, neque sollicitari de eo, quod possides: quia spectatâ viâ, quâ te DEUS ducit, expedit, ut aliquid possideas; & optimè facis, præsertim si omnia fiant ex voluntate tui Confessarij. Sanctus Patriarcha Ignatius approbavit istam sententiam, & reliquorum Patriarcharum, qui omnes confirmaverunt judicium sancti Benedicti. Sanctus Dominicus verò addidit: Nè te reddat sollicitam possessio eorû, quæ habes; vult enim id DEUS, propter fines, quos tu bene habes perspectos, & Divina Majestas tibi declaravit. Etiam in mea Religione, ad Divinum cultum habentur imagines, reliquiaria, & pretiosa ornamenta, placetque mihi, quod id habeat, propter tam sanctos fines, sicut haberi vides in Æde meâ sancti Pauli. Talia sunt quæ tu possides, siquidè omnia cedunt in obsequium DEI, pro ratione status, in quo te ipse collocavit. Quia verò es fatigata, diu conversando cum sancto Benedicto, par est, ut te relinquamus. Vale.

Etiam Gloriosus sanctus Bernardus me solatus est in meis afflictionibus, dicendo mihi, se magnam gloriæ partem, quâ fruitur in Cælo, obtinuisse morbis à se toleratis, cum eorum tolerantia plurimum DEO placeat, atque idem eventurum mihi, propter eos, quos patior: neque mihi anxie sollicitandum esse, de tribus spiritualibus filiabus, quas habeo in ipsius Religionè, illas enim ab eo protegi. Postea subjunxit, se mihi adferre insigne donum nomine Beatissimæ Virginis, ostendens mihi album cingulû, simile ijs, quæ gestant ipsius Religiosi: Ego tergiversabar, quia mihi videbatur esse cingulum oculis corporeis visibile; semper enim talia refugio. Sed Sanctus respondit meæ cogitationi: Non

est, ut cogitas, res exterior, sed mystica, quæ representat donum castitatis, quod tibi sacratissima Virgo concedit, & nunc confirmat. Tange, & videbis. Ego illud tetigi, cinxiq; me ipso, & in momento penetravit intra meam animam. Tum Sanctus à me discessit, & ascendit ad Cælum cum comitatu multorum Angelorum.

§. VI.

Denique licet illam isti Sancti toties visitarent, non perdidit tamen solatio suos timores, id quod ipsi probaverunt, & laudaverunt. Quodam die, ait, cum me inviserent Gloriosi Sancti, S. Dominicus, & S. Ignatius, ac S. Franciscus, conata fui me abstrahere, dicendo intra me. Ita profusus, modò veniunt Sancti ad invisendam Sanctam! quasi irridendo me ipsam, cum profunda cognitione, quam mihi DEUS tunc dederat, mearum miseriarum, eò quod mihi viderer esse indigna ejusmodi visitatione. Interea recurri ad DEUM, ut cum ipso agerem, sicut consuevi, & Sancti expectaverunt, donec me componerem. Postquam autem quædam cum ipsis contulisset, vidi illos invicem colloquentes; quo colloquio finito, mihi dixit sanctus Dominicus: Soror nostra, admirabilis est status tuæ animæ, & modus, quo DEUS in te conjunxit res tam distinctas; quod licet certò ac fimiter tibi perluadeas, DEUM tecum loqui, seque tibi communicare in visionibus ac visitationibus suis, quas experiris, adeo ut id mihi non possis negare, atque si esset opus, assereres in judicio; unâ tamen in his tuis vijs sequarâ ductum tuorum timorum, juxta ordinarias leges prudentiæ Christianæ, & doctrinæ Sanctorum, ac sacræ Scripturæ, quasi careres certitudine, quam in cordis tui & animæ intimo habes de eo, quod sit DEUS, qui se tibi communicat. Hoc est ingens donum DEI, magni illud æstima. Tum, postquam mihi omnes tres bene precati fuissent, reversa sum ad me extitum, in quo fueram.